

Sygn. akt IV CSK 576/19

POSTANOWIENIE

Dnia 28 lutego 2020 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Monika Koba

w sprawie z powództwa J. S. F. i T. F.
przeciwko M. K.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 28 lutego 2020 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powodów
od wyroku Sądu Okręgowego w O.
z dnia 11 kwietnia 2019 r., sygn. akt V Ga (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od powodów solidarnie na rzecz pozwanej kwotę 2.700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2019 r. Sąd Okręgowy w O. oddalił apelację powodów J. F. i T. F. od wyroku Sądu Rejonowego w O. z dnia 30 stycznia 2018 r. oddalającego powództwo o zapłatę kwoty 66.836,70 zł tytułem, nabytego na podstawie umowy cesji, wynagrodzenia za wykonane przez M. F. roboty budowlane na inwestycji, której generalnym wykonawcą była pozwana M. K.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez powodów. Wnosząc o jej przyjęcie do rozpoznania wskazali, że jest ona oczywiście uzasadniona ponieważ Sąd Okręgowy naruszył art. 316 § 1 k.p.c., art. 65 § 2 k.c. oraz art. 513 § 2 k.c.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną pozwana wniosła o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania oraz zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżących, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym - a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka

zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, nie publ. i z dnia 29 września 2017 r., V CSK 162/17, nie publ.).

Skarżący odnieśli tę przyczynę kasacyjną do zarzutów naruszenia art. 513 § 2 k.c., art. 65 § 2 k.c. oraz 316 § 1 k.p.c., ale w lakonicznym uzasadnieniu wniosku brak jest takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym przez Sąd drugiej instancji stanie faktycznym. Sąd Okręgowy nie mógł naruszyć w sposób oczywisty art. 513 § 2 k.c. skarżący nie wykazali bowiem, by potrącenie wierzytelności przysługującej pozwanej względem zbywcy wierzytelności było niedopuszczalne z przyczyn o których mowa w tej regulacji. Z motywów zaskarżonego rozstrzygnięcia nie wynika również, by dokonana przez Sąd Apelacyjny analiza umowy w zakresie uzgodnienia przez pozwaną z poprzednikiem prawnym powodów 10% upustu, była niezgodna z dyrektywami wykładni umów o których mowa w art. 65 § 2 k.c. Nie można również zgodzić się z tezą, że Sąd Okręgowy w sposób rażący naruszył art. 316 § 1 k.p.c. czyniąc ustalenia jedynie na bazie części zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Zagadnienie orzekania przez Sąd drugiej instancji z pominięciem części materiału dowodowego normuje art. 382 k.p.c., a nie art. 316 § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy badając wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie może poszukiwać jego uzasadnienia w innych elementach kreatywnych skargi, a stanowisko skarżących w tym zakresie sprowadza się do kwestionowania przeprowadzonej przez Sąd Okręgowy oceny dowodów, dotyczy zatem kwestii usuwającej się spod kontroli kasacyjnej (art. 398³ § 3 k.p.c. i 398¹³ § 2 k.p.c.). Skarżący odwołując się do oczywistej zasadności skargi pomijają także, że z wiążącej Sąd Najwyższy podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia wprost wynika, że pozwana nadpłaciła wynagrodzenie poprzednikowi prawnemu powodów.

W konsekwencji analiza wniosku, na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, z uwzględnieniem związania Sądu Najwyższego podstawą faktyczną zaskarżonego rozstrzygnięcia, nie prowadzi do oceny, że stanowi ono rezultat jaskrawych błędów w podejmowanych działaniach procesowych czy wykładni prawa.

Z przytoczonych względów Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, nie znajdując też okoliczności, które w ramach przedsądu jest obowiązany brać pod uwagę z urzędu.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 w zw. z 99 i art. 391 § 1 w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i § 10 ust. 4 pkt 2 w zw. z § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jedn. Dz. U. z 2018, poz. 265).